

ในวันที่ไม่เหลือแม้แต่เศษเสี้ยวความทรงจำ
เธอจะไว้วางใจคนใกล้ตัวได้แค่ไหน

แปลไปแล้วกว่า
14 ภาษา
ทั่วโลก

ลับ ลวง หลอน

THE *NEW YORK TIMES* BESTSELLER BY

MEGAN LALLY

อาศิรา : แปล

บทที่หนึ่ง

เด็กสาว

วันที่หนึ่ง

นี่กลัวจะตายเสียแล้ว

ฉันพยายามคลำทางให้รู้ว่าอยู่ที่ไหน แต่มองไม่เห็นอะไรเลย ไม่รู้สึกอะไรทั้งนั้น แม่แต่ร่างกายตัวเอง ความรู้สึกซาๆ นี่ ความเสียวที่โอบรัดไปทั้งตัวแบบนี้ มันล้นประสาทไปหมด ฉันอยากให้มันหยุดเสียที

จนกระทั่งความเจ็บปวดเข้ามา

มันทะลอมเข้าไปเหมือนโดนต่อยไปทั้งร่าง สมองฉันพยายามค้นหาเพื่อแยกแยะว่าจุดไหนกันแน่ที่เจ็บ แต่มันเจ็บไปหมด

มือกระตุกไปโดนอะไรบางอย่างที่ครูดอยู่ใต้ตัว ฉันกำลังนอนคว่ำหน้า และมีอะไรแหลมๆ ทิ่มซี่โครงอยู่ พอขยับคาง โหนกแก้มก็ไถเข้ากับดินชื้นๆ จมูกได้กลิ่นเหมือนใบไม้เก่าเน่าๆ

ความกลัวทำให้ชีพจรฉันเต้นแรงขึ้นมา

นี่ฉันอยู่ข้างนอกหรือ แล้วออกมาทำบาตรนี้ได้อย่างไร ฉันลองมองไป

รอบๆ แต่เปลือกตาทั้งสองข้างกลับหนักอึ้งราวกับชนตาทำมาจากแก้วและตะปู
มันปิดลงสนิทก่อนที่จะเห็นอะไรด้วยซ้ำ

เสียงเครื่องยนต์ดังคำรามจนฉันตัวแข็งทื่อ แขนเจ็บแปลบขึ้นมาทั้งสอง
ข้าง รถคันหนึ่งแล่นผ่านไปอย่างรวดเร็วจนลมพัดเส้นผมปลิวกระจายเต็ม
หน้าฉัน แล้วทุกอย่างก็เงียบงันอีกครั้ง ฉันกลืนน้ำลายหนึ่งอึก

ฉันอยู่ข้างถนนนี่นา คนขับนั้นเห็นฉันหรือเปล่า ทำไมเขาไม่หยุดรถละ
ฉันกระเสือกกระสนพยายามลืมตาขึ้นอีกครั้ง คราวนี้น้ำตาคลอเบ้าไปหมด
ฉันกะพริบตาเพื่อให้เห็นชัดขึ้น และสะบัดผมออกจากใบหน้า

บ้าเอ๊ย มีตชะมัด

ไม่มีไฟถนน ไม่มีบ้านคน ไม่มีแม้แต่ดาวบนท้องฟ้า

ฉันค่อยๆ ปรับสายตาได้ มิน่าละ รถคันนั้นถึงได้ไม่จอด ก็ฉันเล่น
นอนอยู่ในคุ้ยน้ำยาวๆ แห่งหนึ่ง ตัวจมอยู่ในกองใบไม้และกอเฟินนี้เอง กิ่งก้าน
บิดเป็นเกลียวพุ่งขึ้นไปในอากาศคล้ายกรงเล็บ คุณ็ทอดตัวเลียบถนนลูกรัง
เส้นแคบๆ ที่ตรงไปเบื้องหน้าจนหายลับไปในแนวต้นไม้ที่โยกไหวอยู่ไกลๆ

ความตระหนกก่อตัวขึ้นมาในลำคอของฉัน ในหัวเต็มไปด้วยคำถาม
มากมายที่ตอบไม่ได้

ฉันอยู่ที่ไหนวะเนี่ย

ฉันมาที่นี่ได้อย่างไร

ฉันตกอยู่ในอันตรายอะไรหรือเปล่า

ทำไมทุกอย่างมันเจ็บไปหมดอย่างนี้

ฉันต้องลุกให้ได้แล้ว ถึงแม้ยังไม่รู้ว่าจะไปไหน แต่การเคลื่อนไหวก็
ดูเหมือนจะปลอดภัยกว่านอนนิ่งๆ อยู่ที่นี่ ฉันจิกนิ้วลงบนดินขณะพยายาม
ลากเข่าที่นอนทับอยู่ขึ้นมา และนี่เป็นครั้งแรกที่ฉันสังเกตว่าตัวฉันเย็นขนาดไหน
เย็นจนแทบไม่รู้สึกรึถึงปลายนิ้วเลยก็ว่าได้

แขนฉันเกือบจะลั่นแรงอยู่แล้ว แต่ก็ยันตัวให้ลุกขึ้นยืนจนได้

พอยืดตัวได้ ความฟกช้ำก็เหมือนจะตามติดไปกับกระดูกกระเดี้ยว

ทุกอนุจนอดตรงออกมาไม่ได้ เหมือนว่าฉันล้มหายใจไปชั่วขณะ ความเจ็บปวด
ร้าวระบมลามไปทุกที่ เสียงหัวใจดังก้องระรืออยู่ในหู และคงเดินไปได้สัก
สิบเอ็ดตึกก่อนที่จะล้มหายใจได้อีกครั้ง

น้ำตาไหลอาบหน้าจนแสบแสบไปหมด ฉันยกนิ้วเย็นเฉียบขึ้นแตะจมูก
รู้สึกได้ว่ามันร้อนและบวม พอเอานิ้วออกก็พบว่ามันเปื่อยและเป็นสีคล้ำ รู้สึก
ถึงรสเลือด

บ้าจิบ...สงสัยจะตั้งหัก

ต้องออกไปจากที่นี่

ถนนอีกด้านมองไปก็ดูหน้าตาเหมือนๆ กัน มีแต่ทางลูกรังกับต้นไม้
ฉันค่อยๆ ลุกออกจากคูน้ำ ก็อกรวดครูดล้าแขนเปลี่ยนเปล่าทั้งสองข้าง
ฉันก็มั่วตลอดทั้งที่ไม่เหมือนมีมือจับมาจุดรั้งฉันไว้

จู่ๆ ภาพภาพหนึ่งก็ลอยเข้ามาในหัวโดยที่ฉันไม่ทันตั้งตัว เป็นภาพประตูลี
ที่เลี่ยมเล็กๆ มากมายที่มีรูปถูกใจในกล่องริมถนน อาจเป็นพวกตู้ไปรษณีย์
รวมหรือเปล่าละ ภาพไฟถนนที่ดับไปดวงหนึ่ง ภาพมือใหญ่โตที่กำลังยื่นเข้า
มาหาฉัน

ฉันสะดุ้งถอยและโซเซออกไปกลางถนน

หัวใจลั่นสะท้านอย่างรุนแรงจนเจ็บร้าวในอกไปหมด

นั่นมันอะไรกัน

เมื่อไหร่จะมาจับตัวฉัน

เป็นคำถามง่ายๆ แต่ในหัวสมองกลับไร้คำตอบ มันทำได้แค่เต้นตุบๆ
เหมือนมีกำแพงกั้นระหว่างตัวฉันกับความเข้าใจสถานการณ์ตรงหน้าว่ากำลัง
เกิดอะไรขึ้น ฉันกัดฟันแล้วฝืนก้าวต่อไป ฉันต้องการความช่วยเหลือ อาจมี
รถผ่านมาก็อีกสักคัน หรือนั่นอาจจะไปเจอบ้านคนเข้าสักหลัง แต่ฉันต้องไปต่อ
ให้ได้

ฉันไม่รู้ตัวเองเดินไขว่เขวมานานเท่าไร แต่รู้สึกเหมือนผ่านไปหลาย
ชั่วโมงแล้ว จิตใจเหม่อลอยสลับกับรู้ตัวหลายต่อหลายครั้ง จนฉันเริ่มสงสัย

แล้วว่าตัวเองกำลังจะหมดสติหรือเปล่า

บางทีฉันอาจจะวูบไปแล้วก็ได้ บางทีเรื่องทั้งหมดนี้ฉันแค่คิดไปเอง ส่วนตัวเองยังนอนอยู่ในคุุณนั้น หรือที่แย่กว่าคือฉันอาจจะตายไปแล้ว และที่นี้ก็คืออนรก ที่ซึ่งฉันต้องทนทรมานกับความเจ็บปวดสลับกับความสงบไปเรื่อยๆ กระทั่งสิ้นกาลเวลา เฝ้ารอคอยความช่วยเหลือที่ไม่มีวันมาถึง

มีแสงไฟสีแดงและน้ำเงินกะพริบอยู่ข้างหลัง สาดส่องจนพื้นถนนเต็มไปด้วยสีล้น มีเสียง ‘หวอ หวอ’ ดังมาจากรถตำรวจคันหนึ่งที่เกือบจะทำฉันตกใจจนล้มลงกับพื้น แต่ความรู้สึกโล่งใจทำให้ฉันยังยืนอยู่ได้ มีคนมาช่วยแล้ว เสียงล้อรถถนนดังขึ้นขณะที่รถจอด แสงไฟสาดกระพริบว้างจนเกิดเป็นเงาตัวฉันทาบบอยู่บนพื้นลูกรัง ฉันกำลังจะหันไป...

“อย่าขยับ ชูมือขึ้นให้เห็นชัดๆ!” ชายคนหนึ่งตะโกน

มือของฉันยกขึ้นโดยอัตโนมัติ อึดใจต่อมาก็มียเสียงประตูกระแทกปิด นี่มันอะไรกัน ฉันทำอะไรผิดเธอ เพราะฉันแค่ลงมาลงเอยที่นั่นนะ ฉันกำลังหนีตำรวจอยู่ที่นี่เธอ

แผ่นมันตอนนี้เลยดีไหม

“หันมา!”

ฉันหันหลังกลับไป หรือตาผู้แสงไฟหน้ารถตำรวจที่สว่างจ้า เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งยืนอยู่ข้างรถ ใบหน้าซ่อนอยู่ในเงามืด มือแตะปืนในซอง ฉันรู้สึกได้ว่าบัดนี้เลือดหรืออะไรก็ตามที่อาจจะยังหลงเหลืออยู่บนใบหน้าแห้งเหือดไปหมดแล้ว เพราะเมื่อก้มลงมองดูตัวเองในแสงไฟ ฉันก็เห็นแต่พื้นลูกรังและเลือดเท่านั้น

เลือดเยอะเหลือเกิน

“พระเจ้า คุณยังเด็กอยู่เลยนี่” เจ้าหน้าที่ตำรวจนายนั้นพูดพลางลดมือลงจากอาวุธ “เกิดอะไรขึ้นกับคุณนะ ใครเป็นคนทำอย่างนี้”

ฉันอ้าปากเตรียมจะตอบ แต่เข่าอ่อนทรุดฮวบลงเสียก่อน ตำรวจนายนั้นพยายามเข้ามารับร่างฉันไว้ แต่กลายเป็นว่าเราล้มกระแทกลงไปกับพื้นลูกรัง

ด้วยกัน

เขาคว่าวิทยุสื่อสารจากไหล่ตัวเอง แต่หูฉันอื้อและใจฉันสะท้านดูจมีสัตว์ร้ายพุ่งชนกรงซึ่งอยู่ในอกจนไม่ได้ยินว่าเขาพูดอะไร ฉันจึงมือตัวเองมองกางเกงยีนเล็กกึ่งที่สวมอยู่ ดูด้านหน้าเสื้อยืดสีเทาอ่อนของฉัน มันเต็มไปด้วยโคลนแห้งเป็นต่างดวงและสายธารเลือดสีเข้ม

มีมือมาจับไหล่ทั้งสองข้างของฉัน ฉันเงยหน้าขึ้นมองนายตำรวจผู้นั้น คำพูดของเขาช่วยขจัดเมฆหมอกในหัวให้สลายไป

“ได้ยินที่ผมพูดไหม นักการแพทย์ฉุกเฉินกำลังมานะ แต่ผมต้องรู้ว่าคุณคือใคร” เขาวางอน “คุณชื่ออะไร”

ชื่อของฉันนั่นแหละ

ฉันกะพริบตาใส่เขาและตั้งใจค้นหาคำตอบ แต่ไม่ว่าจะเพียรทำสักเท่าไรก็มีแต่จะชนกับกำแพงในหัวไปทุกคราว ฉันชื่ออะไรนะเธอ คำถามนี้นั้นจะยากสักแค่ไหนกันเชียว ฉันพยายามสุดลมหายใจ แต่ก็ชักจะมากเกินไปเสียแล้ว ฉันเริ่มหายใจติดขัด ดวงตาพร่าพรายด้วยน้ำใสๆ

คุณชื่ออะไร

ฉันกุมหัวที่ปวดตุบๆ ขึ้นมา “ฉันไม่รู้!”

บทที่สอง

เด็กสาว

วันที่หนึ่ง

ผนังสี่เทาในสถานี่ตำรวจดูแล้วหดหู่พอๆ กับความรู้สึกของฉันเลย
เจ้าหน้าที่โบว์แมน ตำรวจลาดตระเวนคนที่พบฉัน นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม
ของโต๊ะ เราอยู่ในห้องประชุม หรืออาจจะเป็นห้องสอบสวนก็ได้ ในห้องมี
หน้าต่างบานเดียว แต่มันหันเข้าหาด้านในของสถานี่และเป็นสีดำสนิท แต่เขา
ก็เปิดประตูทิ้งไว้ เพราะฉะนั้นฉันจึงไม่ใช่คนที่เขาอยากขังไว้ อย่างน้อยฉันก็
เป็นเรื่องดีละ

เขายังคงเฝ้าปากอย่างไม่สบายอารมณ์ตั้งแต่เห็นว่าฉันไม่ยอมให้หมอ
รักษาเลย

ฉันอาจจะไม่รู้ว่าเป็นใคร แต่รู้ดีแน่ๆ ไม่มีใครบังคับฉันให้ไป
โรงพยาบาลได้ถ้าฉันไม่ยอม ทั้งแสงจ้า ทั้งเสียงดัง มีแต่หน้าคนที่ฉันไม่รู้จัก
เต็มไปหมด ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าใครเป็นศัตรูหรือไม่ใช่...ไม่เอาละ ขอขอบคุณ

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน พวกนักการแพทย์ฉุกเฉินช่วยชีวิตเลือดออกจาก

ผิวให้จนเรียบร้อย ดูเหมือนว่าเลือดทั้งหมดจะมาจากจมูกของฉัน มันข้า
ไม่ได้หัก แต่โคตรเจ็บเลย และหัวด้านข้างก็โนด้วย พวกเขาบอกว่าช่วงสอง
สามวันนี้ให้ฉันคอยสังเกตว่ามีอาการสมองกระทบกระเทือนหรือเปล่า ก่อนจะ
ประกาศว่าอาการบาดเจ็บที่เหลือของฉันมีแค่ภายนอก แล้วก็ฟันแผลให้ทุกจุด
ที่พวกเขาทำได้

“คุณดูไม่ค่อยดีเลยนะ” เจ้าหน้าที่โบว์แมนเอ่ยหลังจากที่นักการแพทย์
ฉุกเฉินล้มเหลวในการพาฉันไปโรงพยาบาลอีกเป็นครั้งสุดท้าย “ที่นี่มีชั้นตอน
ของมันอยู่ เป็นชั้นตอนที่เราต้องปฏิบัติตามด้วย คุณควรให้หมอดูอาการ
สักหน่อยนะ ไปตรวจชุดทดสอบการซึมขึ้น...”

ฉันทำหุ้ดบใส่คำพูดที่เหลือต่อจากนั้น มีอีกหลายเรื่องที่ฉันยังไม่กล้า
แม้แต่จะเริ่มนึกถึง ไม่ใช่ฉันนี่ อาจจะไม่อยากคิดตลอดไปด้วย ซึ่งหนึ่งในเรื่อง
ที่เวลานั้นนี่แหละ

เมื่อพวกเขาตระหนักแล้วว่าถึงอย่างไรฉันก็จะไม่ยอมไปห้องฉุกเฉิน
เป็นแน่ ทั้งนักการแพทย์ฉุกเฉินและเจ้าหน้าที่โบว์แมนก็เหลือบมองตากัน
และปล่อยฉันให้นอนอยู่ตามลำพังบนเปลในรถพยาบาลขณะที่พวกเขาออก
ไปคุยกันด้านนอก ที่จริงถ้าพวกเขาไม่อยากให้ฉันแอบฟังก็น่าจะกระชับกัน
สักหน่อย ถนนสายนั้นก็ดันเจียบอย่างกับป่าช้า และไม่ได้ช่วยเก็บเสียงที่ลอย
มาเข้าหูฉันได้เลย

“รอยขีดข่วนหมดดูเป็นของใหม่ ผมเดาว่าน่าจะเกิดในช่วงสองสามชั่วโมง
ที่ผ่านมา อาการบวมก็ดูเหมือนเพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ นี่เอง” นักการแพทย์
ฉุกเฉินตัวผมสูงเอ่ย “นั่น บวกกับอาการบาดเจ็บบนใบหน้าของเธอ บอกได้
ว่าคงมีการปะทะอย่างรุนแรง อาจเป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ เธอไม่มีรอยฟกช้ำ
จากการคาดเข็มขัดนิรภัย แต่อาการบาดเจ็บที่จมูกอาจมาจากถุงลมนิรภัย
หรือพวงมาลัยก็ได้ ส่วนอาการฟกช้ำที่หัวด้านซ้าย เป็นไปได้ว่าเธออาจกระแทก
เข้ากับหน้าต่างด้านคนขับ แต่นี่ก็เป็นแค่การคาดเดานะครับ ยังไงก็แล้วแต่
สัญญาณชีพของเธอเป็นปกติดี ไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรง”

ฉันยึดเอาเรื่องราวตามที่ได้ยินนั้น สองมือกำแน่นอยู่บนผ้าปูเปล
พยาบาลเนื้อราวกระดาก การประสูติเหตุทางรถยนต์ย่อมดีกว่าความ
เป็นไปได้อื่นๆ ที่มีตม่นกว่านั้นแน่ แล้วก็ไม่ต้องใช้ชุดตรวจการข่มขืนด้วย

เจ้าหน้าที่โบว์แมนจดโน้ตขณะที่คนตัวพอมสูงป็นกลับเข้ามาใน
รพพยาบาลและส่งถุงประคบเย็นให้ฉัน “โชคดีนะครับ” เขากล่าวขณะช่วย
พยุงฉันลงจากรถ

เวลานี้ถุงประคบเย็นนั้นอยู่บนโต๊ะที่คั่นกลางระหว่างฉันกับเจ้าหน้าที่
โบว์แมน ถึงแม้จะเปลี่ยนเป็นถุงอุ่นไปแล้วก็ตาม ฉันอยู่ที่นั่นมาหลายชั่วโมงแล้ว
เขาหรีตามอง ราวกับจะรอให้ฉันเริ่มกรี๊ด หรือดูว่าหัวฉันจะเริ่มบิดจนหมุนตัว
ขึ้นมาเมื่อไร และใครจะไปรู้ มันอาจเป็นอย่างนั้นก็ได้ เพราะจะว่าไปสารรูป
ฉันก็เหมือนตัวละครที่หลุดออกมาจากหนังสือของวู้ดวีย์รุ่นอยู่แล้ว

ตัวโชคเลือดมัย เป๊ะ

พกข้าดำเขียวไปทั้งตัวมัย ถูกต้อง

เดินหลงทาง หวาดกลัวจนแทบบ้าอยู่กลางดึก ใช่เลย

แก้วช็อกโกแลตร้อนควั่นกรุ่นวางอยู่คู่กับถุงประคบเย็นที่กลายเป็น
ถุงประคบอุณหภูมิห้องไปแล้ว แต่ฉันไม่เอื้อมมือไปแตะมันเลย ไม่เคลื่อนไหว
ไม่ปรปปากสักคำ ร่างที่อู่หุ้มด้วยผ้าห่มเนื้อหยาบที่เจ้าหน้าที่เอามาคลุมไหล่ให้
ฉันพยายามไม่คิดอะไร เพราะการใช้ความคิดหมายถึงการต้องยอมปล่อยให้
สำรวจซอกมุมต่างๆ ในความทรงจำของฉัน และฉันก็ทนทำมากไปกว่านี้ไม่ได้
อีกแล้ว

เก้าอี้ของเจ้าหน้าที่โบว์แมนส่งเสียงเอี้ยดอัดขณะที่เขาโน้มตัวมา
ข้างหน้า เขาค่อนข้าง...หนุ่ม อาจจะมีสีกียีสิบหกหรือยีสิบเจ็ด หน้าเด็กและ
มีตาสีฟ้าที่ฉายแววกระตือรือร้น ดูไปแล้วเหมือนตัวลีเมอร์ที่มีตราตำรวจ
“คุณควรจะดื่มมันซะนะ” เขาเอ่ย พยักพยิดไปทางแก้วใบนั้น “คุณอาจจะยัง
ช็อกอยู่”

ฉันยกไหล่

ตอนที่นักการแพทย์ฉุกเฉินจากไป โบว์แมนก็เปลี่ยนท่าที่ คล้ายกับ
หมางั้นปั้นมือที่จะทำให้ฉันรู้สึกดีขึ้นในทุกๆ ทางให้ได้ เขาพาฉันมาที่สถานี
ตำรวจ ถึงฉันจะจำตอนที่นั่งรถมาด้วยไม่ค่อยได้นักก็เถอะ พอเขาสังเกตเห็น
ร่องเท้าพังๆ ของฉัน ซึ่งไม่รู้ด้วยซ้ำว่าก่อนหน้านี้เป็นสลิปอะไร แต่มันกลายเป็น
แบบสลิปด้อย้อมที่เกิดจากคราบเลือดแห้งๆ และโคลนจากในป่าไปแล้ว เขาก็หยิบ
ถุงเท้าสีดำสะอาดสะอาดอันหนึ่งจากกระเป๋าทำงานและเสื้อแขนยาวส่งให้ บริเวณ
ขาบนของเสื้อสีน้ำเงินเข้มตัวนั้นเขียนว่า “กรมตำรวจอัลตัน” มันหลวมโพรก
ราวกับเอามาในห้องน้ำมาสวม แต่เนื้อผ้าทั้งนุ่มและอุ่นดีทีเดียว

พอเห็นตัวฉันแห้งขึ้น เขาก็ยิ้ม “ดีขึ้นหรือยัง”

ดีขึ้นจริงๆ ด้วย จนกระทั่งฉันเห็นภาพสะท้อนตัวเองในกระจกหน้าต่าง
มีตๆ นั้น แล้วไม่รู้จกคนที่จ้องตอบกลับมาเลยสักนิด ถึงตอนนี้ฉันไม่อยากพูด
อะไรอีก ไม่เอาแล้ว แก้มฉันไม่มีอะไรจะคุยกับเขาอยู่แล้วด้วย ฉันเป็นใคร
ไม่รู้ ชื่ออะไร ไม่มี หน้าที่ไม่รู้จก

“คุณผู้หญิง” เขาเอ่ย “ได้ยินผมไหม”

ฉันพยักหน้า

“คุณผู้หญิง คุณต้องดื่มอะไรสักหน่อยนะ ผมหวังจริงๆ ว่าคุณจะยอม
ให้ผมพาไปโรงพยาบาล คุณดูซีดมากเลย”

ความคิดเรื่องห้องฉุกเฉินทำให้ความวิตกเล่นพล่านไปทั่วร่างอีกครั้ง
เรื่องตัวซีดเป็นเรื่องที่ฉันกังวลน้อยที่สุดแล้ว ฉันส่ายหน้า

เจ้าหน้าที่โบว์แมนถอนหายใจ “คุณผู้หญิงครับ...”

ฉันซึ่งตาใส่เขา “เลิกเรียกฉันว่าคุณผู้หญิงซะทีเถอะ”

เขานั่งลงบนเก้าอี้อีกรอบ มันส่งเสียงดังเอี๊ยดอัดอีกครั้ง “โอเค งั้น
ผมควรเรียกคุณว่าอะไรดีล่ะ”

ถามได้ดี “ไม่รู้สิ แต่อย่าเรียกแบบนั้นอีก”

เสียงของฉันฟังราวกับดังมาจากที่ห่างไกลไปสักพันไมล์ หรือนี่คือหนึ่งใน
ในสัญญาณของอาการสมองกระแทกกระเทือนที่นักการแพทย์ฉุกเฉินเตือนไว้

ฉันน่าจะตั้งใจฟังเขามากกว่านี้สักหน่อย

เจ้าหน้าที่โบว์แมนเลื่อนแก้วเข้ามาใกล้ๆ ฉัน “ผมมีข้อตกลงให้คุณนะ ตี๋มนี้สักนิดก่อน แล้วลองช่วยผมคิดดูหน่อยว่าคุณมาจากไหน แล้วผมจะเลิกเรียกคุณว่า ‘คุณผู้หญิง’ และจะพักเรื่องไปโรงพยาบาลไว้ก่อนด้วย เอาแค่เฉพาะตอนนี้ก่อนนะ”

ฉันจ้องหน้าเขา

“หัวข้อโน่นมากก็จริง แต่ยังตื่นตัวและพูดจาโต้ตอบได้ดี คุณยังเดินเองได้ และแสงไฟในห้องนี้ก็ดูจะไม่ได้รับกวนคุณนัก เอาเป็นว่าถ้าคุณเริ่มพูดไม่ชัด ทรงตัวไม่ไหว อาเจียน หรือแสดงอาการว่าสมองได้รับการกระทบกระเทือนเมื่อไร เราค่อยไปห้องฉุกเฉินกัน แต่จนกว่าจะถึงตอนนั้น ผมจะไปเอาถุงประคบเย็นใบใหม่มาให้ แล้วเราจะได้เริ่มคุยกัน ตกลงไหม”

อะไรก็ช่าง ฉันพยักหน้าและจับเครื่องตี๋มหนึ่งอีก

ฉันจะไม่ยอมรับออกมาหรอก แต่ความอึดนั้นทำให้ลำคอฉันรู้สึกดีเหลือเกิน และมันก็ลงไปอยู่ในกระเพาะเหมือนกันก่อนหน้านี้ที่ทิ้งตัวลงกับบ่อ จนฉันนึกขึ้นได้ว่าไม่ได้กินอะไรมาสักพักแล้ว

เขาออกไปจากห้องนั้น และฉันก็ขยับผ้าห่มที่คลุมไหล่อยู่ เส้นขนสัตว์ในเนื้อผ้าที่มคอ แต่ฉันรู้เร็วแรงเกินกว่าจะสนใจ ฉันสร้างรังอุ่นๆ ขึ้นมา ห่อหุ้มตัวเองระหว่างผืนผ้าห่มกับเสื้อแขนยาว แต่ตัวก็ยังไม่วายหลุดลั่นเสียที

โบว์แมนกลับมาพร้อมถุงประคบเย็นใบใหม่ ฉันตะมุ้มลงบนแนวไรผมอย่างระมัดระวัง มันสแปงไม่เบา แต่ก็ช่วยบรรเทาอาการปวดตื้อๆ ได้

เขาตมุดโหน้ตออกมาจากกระเป๋านั่งลง “โอเคครับ มาคุยกันได้แล้วนะ ผมอยากจะบันทึกไว้ว่าคุณไม่ได้มีปัญหาอะไร แค่อยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณเท่านั้น”

เขาจะมารู้ได้ยังไงว่าฉันมีปัญหาอะไรหรือเปล่า ก็ในเมื่อเราทั้งคู่ต่างไม่รู้เลยว่าฉันมาจากไหน ต่อให้ฉันเคยไปแทงหน้าใครมาก่อน เขาก็ไม่รู้เรื่องอยู่ดี “ทั้งคุณและฉันนั่นแหละ”

เขาขมวดคิ้ว “คุณไม่มีความทรงจำเหลืออยู่บ้างเลยหรือ ไม่มีเลยตั้งแต่ก่อนที่จะตื่นขึ้นมาในคุณนี่น่ะ?”

ฉันส่ายหน้า “ฉันคิดว่าเห็นมือเอื้อมมาหาฉันนะ แต่ก็นั่นแหละ อาจจะโดนความมืดหลอนไปเองก็ได้”

เขาจดลงในสมุด “คุณรู้ไหมว่าตัวเองอายุเท่าไร”

“ไม่ค่ะ”

“แล้วครอบครัวล่ะ บอกผมได้ไหมว่าพ่อแม่คุณเป็นใคร”

ฉันจ้องนาฬิกาบนผนัง มองดูเข็มวินาทีเดินวนไปรอบๆ “ไม่ได้”

“โอเค คุณดูเด็กพอที่จะยังเป็นนักเรียน จำชื่อโรงเรียนได้บ้างไหม อาจจะมาสคอตประจำสถาบัน เบอร์ที่เราจะโทร. ไปได้ อะไรสักอย่างก็ได้ครับ”

ฉันยกไหล่อีกครั้ง “ฉันไม่รู้”

“คุณหนีออกจากบ้านมาหรือเปล่า”

“นั่นก็ไม่รู้อีกเหมือนกัน”

“คุณอาจจะประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์มาหรือเปล่า”

ฉันถอนหายใจออกมาอย่างแรงที่สุด จะต้องให้พูดอีกสักทีทีนะ ก่อนที่คำว่า “ฉันจำไม่ได้” จะเข้าสมองเขาเสียที

พอฉันไม่ได้ตอบ เขาก็โน้มหน้าและเคาะปากกากับปลายคาง “โอเค มีแผนใหม่แล้ว เดี่ยวผมมานะ” เขาหายตัวออกไปยังส่วนที่เป็นสำนักงาน และครูเดียวก็กลับเข้ามาพร้อมกับแล็บท็อปเครื่องหนึ่ง “เอาจริงๆ นะ ผมชักจะทำเกินหน้าที่ไปหน่อยแล้ว ปกติงานผมมีแค่เขียนใบสั่งเท่านั้นแหละ นี่ผมโทร. ไปหาเจ้านายแล้ว แต่เขาน่าจะยังไม่รับสายจนกว่าจะได้เวลาสถานีเปิดทำการอีกครั้งตอนเช้า แล้วผมก็ไม่อยากรอนานขนาดนั้นกว่าจะหาคำตอบให้คุณได้ด้วย”

คราวนี้เราสองคนก็เหมือนกันละนะ

“เอละ มาดูกันว่าตอนนี้เราพอจะทำได้บ้าง คุณไม่มีบัตรประจำตัว งั้นเราจะค้นจากบันทึกแจ้งความคนหาย เริ่มจากในเมืองก่อนแล้วค่อยขยาย

การค้นหาค้นหาออกไปแล้วกัน ต้องมีใครสักคนที่นึกถึงคุณอยู่แน่ๆ และใบหน้าของคุณก็อาจจะมาพร้อมชื่อและข้อมูลติดต่อครอบครัวคุณในฐานะข้อมูลที่นี่ก็ได้ เราอาจต้องใช้เวลาลึกหน่อย แต่การหาคำตอบว่าคุณคือใครเป็นก้าวแรกในการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ มาดูกันว่าเราจะขุดเจออะไรบ้างนะ ตกลงไหม”

ฉันพยักหน้า แล้วเขาก็เริ่มพิมพ์ข้อความ

เราใช้เวลาชั่วโมงถัดมาคัดกรองไฟล์ต่างๆ โดยตัดเรื่องคนในพื้นที่ออกไปแทบจะทันที ในเมืองมีคนหายแค่คนเดียว แถมยังเป็นชายชราหน้าตาแนวๆ ชานตาคลอลสีที่ “หายตัวไป” ระหว่างไปเที่ยวดื่มเหล้าตามบาร์อีกด้วย โบว์แมนบ่นถึงการต้องคอยตามหาคุณตาคนนี้อยู่ทุกๆ เดือนวันเดือน ก่อนที่จะขยับไปค้นข้อมูลต่อในรายชื่อคนหายระดับเขตเทศมณฑล ปรากฏว่าเมืองอัลตันตั้งอยู่ประมาณครึ่งทางที่จะไปชายฝั่งรัฐอริซอนนี่เอง

ฉันรอให้ข้อมูลอะไรก็ตามที่ได้รับปลุกความรู้สึกคุ้นเคยขึ้นมาบ้าง แต่ก็ไม่เป็นเช่นนั้นเลย ฉันบอกเขาไม่ได้ด้วยซ้ำว่าฉันอาศัยอยู่ในรัฐนี้หรือเปล่าอะไรมันจะยุ่งเหยิงละอะป่านนี้

ฉันเลยนั่งเฉยๆ และดื่มช็อกโกแลตร้อนไป เขาเกลี้ยกล่อมให้ฉันดื่มอีกแก้ว แถมยังยกแซนด์วิชที่เขาห่อมาเป็นเสบียงตอนเช้าเวรยามดึกให้ฉันด้วย

“เอ่อ คุณไม่ใช่เด็กสิบเอ็ดขวบแน่นอน เพราะฉะนั้นนี่ไม่ใช่คุณ” โบว์แมนพิมพ์ขึ้นตอนราวๆ ตีหนึ่งครึ่ง เขากดคลิกเปิดอีกรายชื่อหนึ่งและหรีตามองจอ

ฉันสงสัยเต็มทีว่าเราจะทำแบบนี้ไปอีกนานเท่าไร เพราะพอถึงจุดหนึ่งฉันก็ต้องไปจากที่นี่อยู่ดี ฎุโหมลละ ความคิดนั้นเองที่ทำให้กลัวขึ้นมาจับใจแล้วฉันจะไปที่ไหนได้กัน

“จะเกิดอะไรขึ้นหรือคะถ้าคุณหาไม่เจอว่าฉันเป็นใคร” ฉันถาม

เขาเงยหน้าขึ้นมองด้วยแววตาเหมือนตัวลีเมอร์ใจดี “เสื้อผ้าที่คุณใส่เป็นของดี ถ้ามองข้ามพวกคราบเลือดไปนะนะ รองเท้าก็แบรนต์เนม สุขภาพคุณแข็งแรง ดูไม่เหมือนพวกใช้ชีวิตอยู่ข้างถนน คุณต้องมีที่มาที่ไปแน่ๆ

เราจะหาคนรู้จักของคุณให้เจอ หรือไม่พวกเขาก็จะหาคุณเจอจนได้แหละ แต่เราอาจจะต้องไปเดินเรื่องต่อที่สถานที่ที่มีอุปกรณ์พร้อมกว่านี้ในตอนเช้า ที่นี้เป็นแค่สถานีในเมืองเล็กๆ ไม่ได้มีอะไรพร้อมเหมือนพวกสถานีใหญ่ๆ ขนาดผมค้นบันทึกพวกนี้ทีละเรื่องๆ แล้ว ยังไปแทบไม่ถึงครึ่งของรายชื่อคนหายในเขตเทศมณฑลด้วยซ้ำ อายว้าแต่ถึงระดับรัฐหรือใหญ่กว่านั้นเลย”

ฉันพยักหน้ารับ เป็นตามนั้นจริงๆแหละ ทั้งสถานีนี้เป็นแค่พื้นที่โล่งๆ ที่มีโต๊ะอยู่สองตัว ห้องประชุมนี้ โถงทางเดินสั้นๆ ที่มีห้องน้ำ ห้องพักผ่อนที่มีเครื่องถ่ายเอกสารหนึ่งเครื่อง แล้วก็ห้องซัง

มีเสียงปังกดลั่นมาจากด้านหน้าสถานี ฉันกระโดดผลงจากเก้าอี้และพุ่งไปยังมุมห้อง

เจ้าหน้าที่โบว์แมนมองลอดออกไปยังโถงทางเดิน แล้วหันหลังกลับพร้อมยื่นแขนออกมา หันฝ่ามือทั้งสองเข้าหาฉัน เป็นท่าทางที่มีไว้ลอบสั้ววที่ตึ้นกั้วตรงหน้าเขา มีคนกำลังเคาะประตูหน้า “คุณปลดกั้วนะ ที่นี้ไม่มีใครทำร้ายคุณได้”

ฉันพยักหน้า หัวเต้นตุบๆ จากการลุกขึ้นยืนเร็วไป หัวใจเต้นระรัวราวกับคอรัสของลิซโซ¹

โอ๊ะ เตี่ยวะ ฉันจำลิซโซได้แะะ ถ้าเรื่องอื่นมันห่วยหมด อย่างน้อยฉันก็รู้จักฟังเพลงดีๆ เป็นละนะ

“อยู่ตรงนั้นะ เตี่ยวผมมา” เจ้าหน้าที่โบว์แมนเอ่ย เขาเดินออกไป และฉันได้ยินเสียงเอี๊ยดอ๊าดแบบโลหะเสียดสีกันตอนที่ประตูหน้าเปิด “ให้ผมช่วยอะไรไหมครับคุณ”

จากมุมนี้ฉันมองไม่เห็นเขาแล้ว ฉันกระชับผ้าห่มให้แน่นขึ้นและรีบไปยังประตู ความสงสัยผุดขึ้นมาว่า ใครกันหนอที่จะมาสถานีตำรวจที่ปิดแล้ว

¹ เมลิสซา วิเวียน เจฟเฟอร์สัน (Melissa Viviane Jefferson) หรือชื่อที่ใช้ในการแสดงว่าลิซโซ (Lizzo) เป็นนักร้องและแร็ปเปอร์หญิงชาวอเมริกันผิวดำที่โด่งดัง

ในยามดึกเช่นนี้

“พระเจ้า หวังว่าคุณจะช่วยผมได้จริงๆ เถอะ” ชายคนหนึ่งเอ่ย เสียงของเขาหัวลึกลงว่าเสียงของโบว์แมนแต่เบากว่าเดิมมาก ฉันต้องโน้มตัวเข้าหาโถงทางเดินเพื่อให้ได้ยินที่เหลือ “ลูกสาววัยรุ่นของผมแหกหายตัวไป ผมโทรติดต่อกูไม่ได้เลย นี่ผมพยายามขับรถตามหาแกมาเป็นชั่วโมงๆ แล้ว เลยคิดว่าต้องมาแจ้งความคนหายแล้วครับ”

เชี่ย ลูกสาวที่หายตัวไปนั้นเธอ โบว์แมนพูดถูกแล้วสินะ คนรู้จักของฉันตามมาหาฉันจริงๆ เธอเนี่ย

ฉันกระโดดเข้าไปใกล้อีกนิดจนมองออกไปเห็นในตัวสถานีได้ โบว์แมนยืนอยู่ตรงประตูหน้าที่เปิดแง้มไว้ ตัวเขาบังช่องประตูไว้ ฉันมองไม่เห็นผู้ชายตรงหน้าเขาเลย

“คุณชื่ออะไรครับ” เจ้าหน้าที่โบว์แมนถาม

“เวย์น บูน ครับ”

“โอเคครับ คุณบูน ลูกสาวของคุณอายุเท่าไรและหน้าตาเป็นอย่างไรครับ”

“เกอายุสิบเจ็ด ผมสั้นสีน้ำตาล มีรอยตกระ แล้วก็ตาสีเขียวครับ สูงราวๆ ห้าฟุตห้านิ้วได้”

โบว์แมนมองข้ามไหล่ตัวเองมาสบตาฉัน สายตาของเขากวาดไปยังห้องประชุม และฉันก็ถอยออกมาให้พ้นสายตานั้นอย่างไม่เต็มใจนัก ทนฟังรู้กับความรู้สึกที่อยากจะไปส่งหารอยตกระบนจมูกบวมๆ จากเงาสะท่อนในกระจกเต็มที่

“เชิญเข้ามาข้างในกับผมหน่อยครับ ผมต้องขอดูหลักฐานก่อน”

เสียงประตูลั่นดังแอ็ด แล้วฉันก็ได้ยินมันปิดในวินาทีต่อมา “ได้ครับได้” เสียงหัวลึกลงนั้นเอ่ย ฟังดูใกล้ขึ้นมาแล้วในตอนนี่ “ผมมีรูปแกติดมาด้วย เพื่อคุณต้องใช้สำหรับลงบันทึกประจำวันหรือเปล่าครับ”

“อันที่จริง ผมมีคนอื่นหนึ่งที่ตรงกับรูปพรรณสัณฐานที่ว่ามา แล้วผม

ก็...”

“แกอยู่ที่นี่หรือครับ” ชายคนนั้นตะโกนท้วง “แมรีอยู่ที่นั่นหรือ”

แมรีเหวอ ใจฉันทันเป็นจังหวะลิซโซอีกแล้ว นั่นคือฉันอย่างนั้นเหวอ

ฉันเยียมหน้าแอบมองจากหัวมุมอีกครั้ง เห็นสองคนนั้นยืนอยู่ตรงทางเข้าใกล้ม้านั่งไม้ตัวยาว คุณบุญแลดูเป็นคนตัวยาวแก้ง่าม แขนทั้งสองดูออกจะสั้นไม่สมส่วนกับความสูง สีส้มดูคล้ายกำลังจะเปลี่ยนเป็นสีขาว แต่ก็ยังไม่ยอมขาวแบบเต็มที่ เสียที มีเส้นสีเงินแซมอยู่ข้างจอหนุ แต่เขาหิวมันขึ้นเสียจนเรียบแปล้ ซึ่งความเรียบที่ว่าไม่ได้มาจากเจลสีผสมหรือผลิตภัณฑ์อะไรทั้งนั้น แต่ดูจะเกิดจากการที่เขาคอยเอามือเสยมันอยู่นานเสียจนเส้นผมเหล่านั่นต้องยอมเชื่อฟังเขาในที่สุด เขาสวมเสื้อสเวตเตอร์สีดำและกางเกงยีนสีเข้ม

ฉันคิดว่าตัวเองไม่เคยเห็นเขามาก่อน

แต่ก็นั่นแหละ ฉันจะไปรู้อะไรละ

“เรามีคนอยู่คนหนึ่งครับ” โบว์แมนเอ่ยอย่างระมัดระวัง

คุณบุญยกมือขึ้นทอดกอดด้วยท่าทางกระวนกระวาย และขณะที่สายตาของเขากวาดไปรอบๆ สถานที่นั้น ก็เจอเข้ากับฉันที่กำลังจ้องมองเขาเข้าพอดี แขนทั้งสองของเขาตกลง สีหน้าเขม็งขึ้นขึ้นมาด้วยความโล่งใจ “แมรีหรือนั่น”

ฉันตัวแข็งทื่อ

เขาพยายามก้าวเข้ามาหาฉัน แต่โบว์แมนยกมือขึ้นตะโกนหยุดเขาไว้เสียก่อน “โอ้ พระเจ้า พ่อเที่ยวตามหาลูกมาเป็นชั่วโมงๆ แล้ว ลูกโอเคไหม แล้วนั่นหน้าลูกไปโดนอะไรมา” คำพูดของเขาพรั่งพรูออกมารวดเดียวจบ ยิ่งพูดก็ยิ่งสื่อถึงความตระหนกมากขึ้นจนฉันผงะ เพราะฉันรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร

ขนาดฉันยังช็อกกับสภาพตัวเองเลย หน้าและเหมือนโดนไม้หน้าสามหวดอย่างไรอย่างนั้น

ฉันจ้องตาเขากลับ แล้วรอให้ความทรงจำหลังไหลคืนมา...หรือเปล่านะ เหมือนเขาเป็นหลอดไฟสว่างวาบที่จะขจัดความมืดมนออกไปด้วยการบอกว่า

ฉันเป็นใคร...ฉันเหรอ หรือรอให้ใบหน้าของเขาลดล็อกความทรงจำในหัว
อะไรอย่างนี้ แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นเลย เขายังคงเป็นคนแปลกหน้าอยู่ดี

“เธอไม่เป็นไรหรอกครับ พกข้าวติดหน่อย และอาจมีอาการกระแทก
กระเทือน” เจ้าหน้าที่โบว์แมนกล่าวพลางเอาตัวเข้าขวางผู้ชายคนนั้นไม่ให้เดิน
เข้ามา “แต่ตอนนี้ผมต้องขอความเป็นส่วนตัวให้เธอก่อน ในช่วงที่ผมตรวจสอบ
และยืนยันตัวตนของคุณนะครับ”

ชายคนนั้นจ้องมองโบว์แมน และยอมถอยหลังไปในที่สุด “หมายความว่า
ยังไงครับ ก็แกอยู่ที่นี่ไง แกบอกคุณได้นี้ว่าผมเป็นใคร” เขามองฉันด้วย
สายตาราวกับไม่เข้าใจว่าทำไมฉันจึงยังไม่ไปเข้าหาเขาเสียที

“เธอทำอะไรไม่ได้เลยครับ คุณหนู ยังไงเชิญนั่งก่อนครับ จะได้สะดวก
เรื่องพวกนี้กันเสียที”

คุณหนูมองฉันอีกครั้ง ความสับสนของเขาแปรเปลี่ยนเป็นความ
ไม่สบายใจ “ลูกจำพ่อแม่ไม่ได้หรือ”

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรออกไป คนที่ควรจะเป็นพ่อของฉันยืนอยู่ตรงหน้า
แล้วแท้ๆ แต่ทำไมฉันยังจำเขาไม่ได้เลยละ

“ผมจะพิสูจน์ให้ดู” เขาเอ่ย “ผมพิสูจน์ตัวตนได้ว่าผมเป็นใคร ผมมี
รูปอยู่ในโทรศัพท์ครับ”

รูปนั้นเหรอ ฉันค่อยๆ กระเียบตัวที่ละนิดจนออกมาพ้นห้องประชุม
ความเป็นไปได้ที่จะได้รู้คำตอบไขปริศนาเพิ่มขึ้นดังดูดฉันให้ก้าวไปข้างหน้า คุณหนู
ดึงโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋าแล้วปัดหน้าจออยู่สองสามครั้ง ฉันย่อไปแอบ
อยู่ด้านหลังเจ้าหน้าที่โบว์แมนขณะที่เขาไขว่หน้าจอโทรศัพท์ให้เราดู

แน่ละ นั่นคือรูปฉันเอง คนแปลกหน้าคนเดิมจากเงาสะทอนในกระจก
เด็กสาวคนเดียวกับที่เขาบรรยายลักษณะอยู่ตรงประตูเมื่อครู่ ผมสีน้ำตาลเข้ม
ยาวระดับคาง ตาสีเขียว มีรอยตกระบบจมูก ถึงหน้าฉันจะดูแตกต่างไป
ตอนที่ไม่ได้มีสภาพซำๆ บวมๆ แบบตอนนี้ก็เถอะ ในรูปนั้น ฉันนั่งอยู่บนบันได
อิฐ ยิ้มให้กล้องพลางแลบลิ้นเสียวด้วย เขาปัดหน้าจออีกครั้ง คราวนี้เป็นภาพ

ฉันกับเด็กๆ ้วยเดียวกันกลุ่มหนึ่งอยู่บนท่าเรือตรงทะเลสาบหรือบึงที่ไหนสักแห่ง เขาปวดจอกอีกครั้ง คราวนี้เป็นภาพฉันตอนเด็กกว่านี้ กำลังนั่งอยู่ในร้านอาหารแห่งหนึ่ง รอบตัวรายล้อมไปด้วยสารพัดถุงใส่ของขวัญที่มีกระดาสีส้มพวยดไว้ ตรงหน้าคือเค้กวันเกิดโรยเกล็ดน้ำตาลสีรุ้งปักเทียนยักษ์สิบห้าเล่มที่มีน้ำตาลเทียนสีชมพูไหลย้อยลงมา ฉันยิ้มกระหยิ่มให้กล้องและนั่งอยู่ข้างๆ ชายที่กำลังยืนอยู่ตรงหน้านั้น ในรูปนั้นเวย์นยิ้มกว้างเสียยิ่งกว่าอะไร

รูปทั้งหมดนี้ไม่มีอะไรรู้สึกคุ้นเคยเลยแม้แต่น้อย...อาจจะยกเว้นแค่เทียนวันเกิดนั้นละมั้ง ฉันนึกไม่ออกว่าตกลงมันดูคุ้นจริงๆ หรือเป็นแค่เพราะฉันอยากหาความเชื่อมโยงมากเกินไปจนสมองแต่งเรื่องราวขึ้นมาหลอกตัวเองกันแน่

แต่ก็เถียงไม่ได้เลยว่าในรูปพวกนี้นั้นก็เป็นฉันจริงๆ นั่นแหละ

“ลูกทำอะไรไม่ได้เลยจริงหรือนี่” ชายคนนั้นถาม

เขาดูเศร้าโศกมากเสียจนฉันเกือบจะอยากทำเป็นว่าจำได้ แต่มันก็คงไม่ได้ช่วยอะไรใครสัก พอดีฉันไม่พูดอะไร เขาก็ส่ายหน้า ความโศกเศร้าดูจางหายไป อารมณ์...มึนงง...หรือเปล่าละ เข้ามาแทนที่

เขายืนมี้ออกมา “ฉันชื่อ เวย์น บูน” เขาเอ่ย “และหนูก็คือลูกสาวของฉัน แมรี บูน หนูอายุสิบเจ็ด หนูเป็นที่รักมากเหลือเกิน และ...พ่อก็ดีใจมากที่ในที่สุดก็เจอตัวหนูเสียที”

ฉันมองไปที่เจ้าหน้าที่โบว์แมน เขาพยักหน้า ฉันเลยยื่นมือไปจับมือเวย์นบ้าง ผิวเขาอุ่น มือของเขาก็อุ่น ขณะที่มือของฉันเย็นเฉียบราวกับน้ำแข็ง

“ยังงั้นเรามาตั้งสวดเรื่องนี้กันก่อนนะครับ” โบว์แมนแนะ พลางค่อยๆ แทรกตัวเข้ามาอยู่ระหว่างฉันกับเวย์นอย่างแนบเนียนอีกครั้ง “ที่ห้องประชุมด้วย”

ฉันพยักหน้า แล้วเดินซอยเท้ากลับไปยังเก้าอี้ของฉัน เวย์นนั่งฝั่งตรงข้าม และโบว์แมนนั่งอยู่ทางซ้ายมือของฉัน ฉันจ้องเวย์นตรงๆ หน้าตาเขาดูเป็นคนผ่านร้อนผ่านหนาวมาไม่น้อย ผิวตรงแก้มแลดูหยาบ คล้ายกับว่าแห้ง

แตกเพราะโดนลมบาดอยู่เป็นประจำ แต่หนวดเครานั้นโกนสะอาดเกลี้ยงเกลา
เครื่องหน้าเขาดูคมไปหมด ทั้งโหนกแก้ม สันจมูก แนวกราม รวากับว่าใคร
สักคนสลักเขาขึ้นมาจากหินแกรนิตแล้วลึบเกลาเหลี่ยมแหลมๆ พวกนั้นให้
ดูละมุนตาลง

เขายิ้มให้ฉัน และความแข็งแกร่งดั่งนั้นก็ดูอ่อนลงไปบ้าง

“เอาตั้งแต่เริ่มต้นเลยนะครับ” เจ้าหน้าที่โบว์แมนกล่าวพลางใช้ปากกา
เคาะสมุดโน้ต “คุณแยกกับลูกสาวได้ยังไงกันครับ”

เวย์นโน้มตัวมาข้างหน้า ท้องแขนทั้งสองแนบไปกับโต๊ะ “พอดีช่วงนี้
เรากำลังซ่อมบ้านอยู่ครับ เปลี่ยนพื้นใหม่หมดเลย เพราะฉะนั้นแทนที่จะต้อง
เดินย่องแย่งอยู่บนพื้นโครงสร้าง ต้องเดินหกลึกพวกเครื่องมือก่อสร้าง พวก
เฟอร์นิเจอร์ที่กองซ้อนๆ กัน หลบซี่ปูนต่างๆ ให้มันลำบาก ผมกับแมรีเลย
ตัดสินใจไปพักที่กระท่อมตากปลาของผมสักสองสามสัปดาห์ช่วงที่บ้านยังทำ
อยู่ ผมเก็บของใส่รถตู้ของผม แมรีเก็บของใส่รถของแก แล้วเราก็ตกลงกันว่า
จะขับไปเจอกันที่นั่นเลย แต่แกไม่มาเสียที”

ฉันจ้องหน้าเขา เรื่องทั้งหมดนี้ฟังดูไม่เข้าท่าเลย แต่ก็ไม่ได้ฟังผิดปกติ
เหมือนกัน

“เรื่องเกิดขึ้นเมื่อไรครับ” เจ้าหน้าที่โบว์แมนซัก

“เราออกจากบ้านมาเมื่อบ่ายสี่วันนี้เอง ขับไปประมาณหนึ่งชั่วโมง บ้าน
เราอยู่ที่แม็กมินนิวัลส์ครับ แลละว่าผมไปถึงกระท่อมก่อน พอห้าโมงครึ่ง
ฟ้าเริ่มมืด ผมก็เริ่มกังวล ผมโทร. หาลูกแต่แกไม่รับสาย ผมเลยเริ่มออกไป
ตามหาแก”

“กระท่อมที่ว่าอยู่ไหนหรือครับ” โบว์แมนถามต่อ

“ถนหดจ์ ขึ้นไปบนเขาจากที่นี่ครับ”

โบว์แมนพยักหน้าเหมือนนึกออกกว่าคือที่ใด “ก็ใกล้กับบริเวณที่ผมเจอ
เธอตอนกำลังเดินลงมาจากบนเขานั้นเอง”

ภาพในป่าเววกกลับเข้ามาในหัวฉันอีกครั้ง ทั้งความมืด ทั้งกิ่งก้านต้นไม้

ที่เหมือนกรงเล็บยื่นเข้ามาหาฉัน...ฉันหลับตาลงมองรอยขีดข่วนบนมือทั้งสอง
อยากให้อะไรทั้งหมดนี้จบลงเต็มทีแล้ว

“คุณเจอแกเดินลงมาจากเขาอย่างนี้รึ” น้ำเสียงของเวย์นตื่นตระหนก
อย่างชัดเจน เขาทำมือมาทางหน้าเย็นๆ ของฉัน “มีใครเห็นเหตุการณ์ว่าเกิด
อะไรขึ้นกับแกหรือเปล่า แล้วรถของแกไปไหน”

“ยังไม่มีใครแจ้งเรื่องรถเข้ามาเลยนะครับ เธอเดินเข้ามา แล้วก็อยู่ใน
สภาพบาดเจ็บอยู่แล้วตอนที่ผมไปพบเข้า” เวย์นทำท่าราวกับจะชักถามต่อ
แต่โบว์แมนชิงยกนิ้วเป็นเชิงขัดขึ้นมาก่อน “สักครู่นะครับ ก่อนที่เราจะออก
นอกเรื่องไป ขอทวนคำให้การของคุณอีกที เกิดอะไรขึ้นนะครับหลังจากที่
คุณออกจากกระท่อมเพื่อไปตามหาลูกสาว”

เวย์นขยับตัวยุกยิกบนเก้าอี้ ดูไม่สบายอารมณ์อย่างเห็นได้ชัดที่โดนตัดบท
ไม่ให้ถามอะไรอีก “ผมตามรอยโดยย้อนเส้นทางที่เรามา เริ่มจากรอบๆ ภูเขา
ก่อน แล้วย้อนกลับไปจนถึงแม็กมินน์วิลล์ ผมเช็คตามทางแยก ร้านสะดวกซื้อ
และปั้มน้ำมัน ไทร. ไปตามโรงพยาบาลต่างๆ แต่ไม่มีที่ไหนรับตัวแกไว้เป็น
คนไข้เลย ผมโทร. หาพวกคุณด้วยนะ ตั้งสองรอบแน่ะ แต่ไม่มีใครรับสาย
เลย ที่ผมมาที่นี่ตอนนี้ก็เพราะเห็นว่ามีไฟเปิดอยู่เท่านั้น คืนนี้ผมขับรถผ่าน
เมืองนี้ไปเป็นล้านครั้งแล้วละมัง”

เจ้าหน้าที่โบว์แมนโน้มหน้า “ต้องขอโทษสำหรับเรื่องนั้นด้วยครับ เรา
เป็นเพียงสถานีเล็กๆ และอาจจะอยู่ห่างไกลเกินกว่าจะมีเจ้าหน้าที่คอยบริการ
อยู่ตลอด ปกติที่นี่ปิดเวลาหกโมงเย็น และกะดึกจะมีแต่สายตรวจลาด
ตระเวนเท่านั้น ที่ผมอยู่ที่นี่ก็เพราะเธอนี่แหละครับ” เขาพูดพลางยิ้มให้ฉัน
“คุณน่าจะโทร. หา 911 พวกเขาจะได้ส่งคนมาช่วยคุณหรือตามผมเข้าไปที่
สำนักงานได้นะครับ”

เวย์นถอนหายใจ “ผมก็ควรทำอย่างนั้นแหละ” เขาส่ายหน้า “ผมนึก
ไม่ออกเลยจริงๆ”

เขาแลดู...แตกสลาย

“ก็คงไม่ได้ทำให้อะไรมันแตกต่างกันมาหรรหะ” ฉันเอ่ยขึ้นเสียงเบาๆ สายตาของคนทั้งสองจับจ้องมาที่ฉัน “ไม่ว่าคุณจะใช้โทร. หาใคร ฉันก็คงยังไม่ยอมหัดสติไม่รู้เรื่องในป่านนั้นอยู่ดี ขนาดคุณขับรถขึ้นๆ ลงๆ ภูเขาแล้วยังไม่เจอตัวฉัน แล้วตำรวจจะต่างจากคุณได้อย่างไร ฉันก็คงจะยังเดินหลงลงมาที่ถนนแบบที่ฉันทำไปอยู่ดีนั่นแหละ ไม่มีใครป้องกันไม่ให้เรื่องนี้เกิดขึ้นได้หรรหะ” ฉันยกมือขึ้นแตะใต้ตาบวมตู่ของตัวเองเบาๆ

เวย์มองหน้าฉัน “อ้อ ใช่ ลูกอาจจะพุดถูก”

โบว์แมนส่งเสียงกระแอม “ช่วยอธิบายสภาพของลูกสาวคุณหน่อยได้ไหมครับ คุณหนู เธอได้รับบาดเจ็บมากทีเดียว”

สายตาหวั่นไหวของเวย์ไม่เคยละไปจากฉัน “ครั้งสุดท้ายที่เจอกัน แกลปลดภัยดีครับ ถ้าคุณเจอแกเดินอยู่ ผมก็เดาว่าแกคงรถชน เพราะน่าจะเป็นข้อเดียวที่ทำให้แกไปไม่ถึงกระท่อม ช่วงหลังมานี้พวกมัลลีย์พาวเวอร์ของรถแกไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ผมไม่ได้คิดจริงๆ ว่ามันจะแย่งชิงขนาดทำให้เกิดอุบัติเหตุได้ มันอาจจะพังจนทำให้แกเสียการควบคุม ถนนบนเขานั่นมันก็โค้งเยอะเสียด้วยสิ”

ขณะที่เขาพูด ฉันก็นึกภาพถนนคดเคี้ยวและพวกมัลลีย์พาวเวอร์ที่ขยับไม่ได้พุ่งชนต้นไม้เข้าอย่างจัง หน้าฉันกระแทกถุงลมนิรภัยเต็มเหนี่ยว ร่างกึ่งหล่นๆ อยู่ในตัวรถ หัวฟาดเข้ากับหน้าต่าง

ความโล่งใจแผ่ซ่านไปทั่วร่าง บางทีอาจจะเป็นอุบัติเหตุจริงๆ ก็ได้

“ไม่ทราบว่ารถที่เธอขับเป็นรถอะไรครับ” โบว์แมนซักต่อ

“รถสเตชันแวกอนของโอดส์โมบิลปี 96 คันใหญ่ๆ สีน้ำเงินอมเทา มีปลอกคลุมเบาะสีชมพู ปานนี้น่าจะมีคนเจอมันแล้ว มีใครมาแจ้งความหรือยังล่ะครับ”

โบว์แมนส่ายหน้า มือจดทุกอย่างลงไป “ผมยังไม่ได้รับรายงานเลย แต่ผมดูให้ได้”

“ขอบคุณมากเลยครับ” เวย์จับได้ว่าฉันกำลังจ้องเขาอยู่ และขยับตาให้

ความรู้สึกคุ้นเคยกระแทกใจราวกับสายลมร้อนที่พัดขึ้นมา ฉันเอนหลังกลับไปพึ่งพนักเก้าอี้

ฉันอาจจะจำเขาได้

เวร้นแงหน้าขึ้นมองนาฬิกา “ขอโทษทีเถอะครับ แต่ไม่ทราบว่ามีอีกนานไหมกว่าเรื่องนี้จะเสร็จ”

โบว์แมนเลิกคิ้ว “ผมยังต้องขอข้อมูลจากคุณเพิ่มเติมอีกหน่อย คุณมีธุระต้องรีบไปไหนหรือเปล่าครับ”

เวร้นยกมือขึ้นลูบหน้า “ไม่มีแน่นอนครับ แต่นี่มันตึกมากแล้ว แล้วก็...” เขาโบกมือมาทางฉันราวกับว่าใบหน้าของฉันจะช่วยต่อประโยคให้จบ “คืนนี้แกเจออะไรมามากแล้ว และผมอยากพาแกกลับไปพักผ่อนที่บ้านเสียที”

“ผมเข้าใจครับ คุณหนู ผมเข้าใจจริงๆ แต่ผมก็ไม่อาจปล่อยตัวผู้เยาว์ โดยเฉพาะรายที่เพิ่งจะได้รับความกระแทกกระเทือนทางจิตใจมา ให้ไปอยู่ในความดูแลของคนแปลกหน้าได้หรอกนะครับ”

เวร้นหลับตาลง ลั่นกรามแข็งซึ่ง ไหล่เกร็งขึ้นมาทันใด “ผมไม่ใช่คนแปลกหน้าที่ไหนนะ ผมเป็นพ่อของแก”

“คุณพิสูจน์ได้ไหมล่ะครับ” เจ้าหน้าที่โบว์แมนมองฉัน แล้วหันกลับไปหาคนที่อาจจะจะเป็นพ่อของฉัน “คุณมีสำเนาใบขับขี่ของเธอ หรือเอกสารอะไรที่สามารถพิสูจน์ตัวตนของเธอได้หรือไม่ล่ะครับ เพราะผมไม่เพียงแต่ต้องทราบว่าเธอเป็นใคร แต่ยังต้องรู้ด้วยว่าเธอคือใคร เพื่อความปลอดภัยของทุกคน”

เวร้นมีท่าที่อ่อนลงโดยฉับพลัน “ใบขับขี่คงจะติดไปกับรถของแก น่าจะอยู่ในกระเป๋าสตางค์ ถ้าคุณไม่มี ผมก็ไม่มี แล้วลูกก็เรียนโฮมสกูลอยู่กับบ้านมาตั้งแต่ ม. สาม แกเลยไม่มีบัตรประจำตัวนักเรียนปัจจุบันเหมือนคนอื่นๆ ครับ” เขาควักกระเป๋าสตางค์ของตนออกมา “ผมว่าผมมีบัตรนักเรียนของแกสมัย ม. สองอยู่นะ เพราะแกชอบทำโน่นทำนี่หายอยู่เรื่อย ผมเลยต้องคอยตามเก็บให้”

เขาเลื่อนบัตรเคลือบพลาสติกแข็งหน้าตาธรรมดาชิ้นหนึ่งมาทางเรา ใบหน้าหนึ่งจ้องมองกลับมายังฉันจากบัตรประจำตัวนักเรียนโรงเรียนมัธยม แม็กมินน์วิลล์ ผมสีน้ำตาลตัดสั้นแค่คาง ตาสีเขียว รอยยิ้มสุขใจ ใส่เสื้อสีชมพู ดูเหมือนว่าสีชมพูจะเป็นสีประจำตัวสินะ เป็นใบหน้าของคนแปลกหน้าคนเดิม ที่เห็นจากรูปในโทรศัพท์ของเขา เพียงแต่อ่อนวัยกว่าเล็กน้อย ตัวกลมกว่า คุ่มแน่นกว่า มีรอยข้ำน้อยกว่านี้มาก

และนั่น ที่พิมพ์ตัวใหญ่ติดหราอยู่ข้างใบหน้าฉันอ่านว่า แมรี บูน
ฉันพิมพ์ชื่อนั้น ปล่อยให้รูปอักษรของทุกพยางค์ตรงหน้าทำความ
คุ้นเคยกับริมฝีปาก

แมรี บูน
ฉันอาจจะไม่มีความทรงจำว่าเมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้างก็จริง แถมยัง
เจ็บตัวสุดๆ อีก แต่ฉันมีชื่อแล้ว แล้วก็รู้ปึกครองที่จำได้หมดทุกสิ่งๆ ที่ฉันจำ
ไม่ได้ แค่นี้ก็มึนอะไรๆ เพิ่มขึ้นมามากกว่าเมื่อหนึ่งชั่วโมงที่แล้วตั้งเยอะ

เวย์นยังคงพูดต่อไป “ผมมีสติบัตรและบัตรประกันสังคมของแกอยู่
ที่กระต๋อมครับ ผมเอามาให้ได้ หรือคุณตำรวจจะตามกลับไปที่นั่นด้วยก็ได้
นะครับ คุณจะได้อุสภภาพบ้านและเอกสารทั้งหมดของแกให้แน่ใจว่าทุกอย่าง
ไว้วางใจได้ ผมจะเซ็นทุกอย่างที่คุณว่าต้องเซ็น ขอแค่บอกมาว่าผมต้องทำยังไง
เพื่อพิสูจน์ว่าแกเป็นลูกผม”

เจ้าหน้าที่เบิร์แมนดูลังเล “อ่า...อย่างนั้นก็คงจะได้ละมังครับ” เขาเอ่ย
“ถ้าคุณนำเอกสารยืนยันตัวตนของเธอมาแสดงได้ ผมก็จะปล่อยตัวเธอให้อยู่
ในการปกครองของคุณได้เลย แต่ผมจะรับข้อเสนอที่จะขึ้นไปดูที่กระต๋อม
ด้วยก็แล้วกันนะครับ คุณจะต้องรายงานสภาพของเธอให้ผมรับทราบในตอน
เช้า แล้วก่อนไป คุณต้องให้ปากคำเพื่อแจ้งความเรื่องอุบัติเหตุและยานพาหนะ
ที่สูญหายด้วย แล้วเรายังต้องขอข้อมูลติดต่อ ที่อยู่ และข้อมูลยานพาหนะ
ของคุณด้วยนะครับ”

เวย์นพยักหน้าอย่างจริงจัง “ได้เลยครับ ทุกอย่างตามที่คุณขอ”

ทั้งคู่มองมาที่ฉัน จู่ๆ ฉันก็เป็นคนที่ต้องตัดสินใจหรือยังงั้นล่ะเนี่ย
“ขอฉันดูรูปพวกนั้นอีกทีได้มั้ยคะ” ฉันถามเวย์น
เขาเลื่อนโทรศัพท์มาให้ฉัน “ได้สิ”

พวกเขารออย่างเงียบสงบขณะที่ฉันไถหน้าจอใช้เวลาดูแต่ละรูปอย่าง
อ้อยอิ่ง ในนั้นมีภาพอยู่นับร้อย บางรูปก็เก่าเกินแปดปี บางรูปเด็กหญิงคน
นั้นก็ดูเด็กมากเสียจนเกือบดูเป็นคนละคนกัน พอฉันปิดหน้าจอไปเรื่อยๆ
วัยของเธอก็ค่อยๆ เพิ่มขึ้นจนกลับมาเป็นตัวฉัน การจำหน้าตัวเองไม่ได้เป็น
เรื่องที่แปลกประหลาดที่สุด แต่หลักฐานก็อยู่ตรงหน้าแล้ว หน้าของเธอ
ก็คือหน้าของฉันนั่นเอง ในหลายๆ รูปเหล่านี้ เป็นภาพของเวย์นที่ยิ้มให้ฉัน
บ้าง โอบไหล่ฉันอยู่บ้าง หรือไม่ก็หัวเราะอยู่ในพื้นหลังของรูป

ความรู้สึกว่าได้บทสรุปแล้วแผ่ซ่านขึ้นมาในใจ นี่แหละคือตัวฉัน
นี่คือพ่อของฉัน คนที่ฉันต้องอยู่ด้วย และชีวิตนี้ก็เป็นของฉัน
ฉันคือ แมรี บูน